

[Undervisningsministeren.]

blive balance, men jeg ville på forhånd tro, at der blev noget nær balance. Det er naturligvis umådelig svært at sige. Jeg har på et tidligere tidspunkt omhyggeligt sat mig ind i industriens planer og vilkår. Jeg har ikke alle forhold præsent i øjeblikket, men ud fra det, jeg tidligere har sat mig ind i, er det mit indtryk, at der virkelig her er en mulighed.

Det ærede medlem hr. Harald Nielsen var inde på den tankegang, at der skulle betales mere end 50 kr. i fjernsynslicens. Den tidligere finansminister har også været inde på dette, men vi var dengang alle som een i radorådet, som jeg dengang var medlem af, også venstres repræsentant, enige om at fastholde de 50 kr., da en højere licens nemt ville virke prohibitivt. En forhøjelse af fjernsynslicensen på nuværende tidspunkt ville ikke betyde skygge af yderligere investeringsmuligheder. Det ærede medlem mente, at folketinget burde have større indblik i radioens regnskab. Mener det ærede medlem derigennem også større indflydelse på radiofoniens ledelse? Jeg forstod forleden dag, at det var venstres standpunkt, at statsradiofoniens embedsmænd skulle have større råderet over forholdene. Er det ærede medlem nu i en anden situation ved at bevæge sig i modsat retning?

Der var glimtvis tale om spørgsmålet de rige og de fattige. Det er muligt, at fjernsynet i dag i nogen grad er luksus, men hvis dette høje ting forstår sit ansvar, så må det medvirke til, at fjernsynet ikke vedbliver at være luksus. Hvis seerforhold og programmer forbedres, får industrien en chance, og serieproduktionen betyder billigere priser. Vi ved iøvrigt fra visse lande, hvem der fortrinsvis er lyttere. Det er ikke de rige; de rige, som man kalder dem, har andre sociale vaner og mere komplicerede nydelser. Nej, hovedparten af seerne tilhører arbejderstanden og den lille middelstand samt bondebefolkningen, ikke mindst landsbybefolkningen; her spiller familiesamværet i hjemmet den store rolle.

Det ærede medlem spurgte mig, om vi kunne få en fjernsynslov. Jeg mener, dette ikke er muligt; jeg kan ikke opstille en sådan fjernsynslov for tiden. Jeg har talt med departementet om det, og departementschefen mener det samme. Måske må vi ende med en fælles radio- og fjernsyns-

lov, eller måske kan vi finde vej til en speciel fjernsynslov, men derom tør jeg ikke sige noget konkret i øjeblikket.

Til det ærede medlem hr. Fuglsang, der holdt et fabelagtigt causeri, vil jeg sige, at jeg tror ikke, der er nogen reel opposition imod, at den daler tænkes udlånt til fjernsyn; den vender tilbage til puljen, endda med renter, og det kan hverken bønder eller arbejdere have noget imod. Der er for mig ikke skygge af tvivl om, at fjernsynet i et land som Danmark kan blive, hvad forretningsfolk kalder en fin forretning, d. v. s. at de udsendte programmer og den indbetalte licens kommer til at stå i et fornuftigt og rimeligt forhold til hinanden. Samtlige lytterorganisationer — og jeg går ud fra, der også findes kommunistisk organiserede lyttere — går ind for udlånet; hundrede tusinder af lyttere anbefaler ordningen og går altså uanset partifarve ind for det kulturelle fremskridt, imod den kulturpolitiske reaktion, som det ærede medlem her gjorde sig til talsmand for.

Det ærede medlem hr. Hans Hansen (Rørby) spurgte, om man ikke kunne lade private overtage fjernsynet, således at dette blev drevet på privat, rent forretningsmæssigt grundlag. Nu tror jeg, det ærede medlem ud fra sine egne forudsætninger skal spekulere lidt over hensigtsmæssigheden i at gøre en institution, der ifølge sagens tekniske natur må være en monopolinstitution, til en privat vare. Mon ikke det ærede medlem ud fra sine egne forudsætninger må indføre adskillige korrektiver i det billede? Men iøvrigt vil jeg for mit vedkommende advare imod en sådan løsning. Jeg synes, det er lykkedes at opbygge dansk radio i samspil med det danske folk og dets kulturinteresser på en måde, som vi kan være tjent med. Jeg vil mene, at der også i henseende til fjernsynet skal bestå et stærkt, klart, kulturelt ansvar overfor dette høje ting.

Jeg vil meget advare imod reklame i fjernsynet, bl. a. ud fra eet synspunkt. Reklamen bevirker, at fjernsynet ikke bliver for alle i dette folk, men for de få, der kan betale; reklamen begrænser mulighederne til et fåtal. Fjernsynsreklamen er så uhyre kostbar pr. minut, at det kun er de store firmaer, der har råd til at reklamere her, og de små har ikke nogen som helst mulig-